

вата надъ водата, за да поеме въздухъ, и продължава все по-напредъ и по-напредъ. Често пжти будното око на тюлена забелязва приближаващия се врагъ и бързо се потапя въ водата. Въ такъвъ случай мечката се спуска къмъ него, и за да си постигне целта, прибѣгва до хитростъ. Като предполага, че не ще успѣе да догони изплашения тюленъ, мечката се потапя цѣла и плува подъ водата по диритѣ на жертвата си. Тюленътъ, не виждайки грамадния хищникъ, се успокоява и почва да плава бавно. Въ това време мечката бързо напредва подъ водата и хваща плячката си съ якитѣ си нокти и остри зъби.

Този ловъ често пжти трае продължително, но все пакъ въ края на краищата целта е постигната. Мечката извлача плячката си на ледения брѣгъ и съ наслада почва да разкъсва топлия още трупъ и лакомо поглъща грамадни късове месо.

Бѣлата мечка особено се лакоми за малки тюленчета, които хваща безъ особени трудности. Тя дири малки снѣжни купчинки, въ които тюленътъ-майка скрива своитѣ малки. Щомъ открие такава купчинка, мечката почва да рови снѣга, докато най-после открие гнѣздото на малкитѣ тюленчета. Много пжти, водима отъ майчина обичъ, тюленката дожда да спаси своитѣ рожби, но и тя, нещастната, бива обречена да попадне въ лапитѣ на коварния хищникъ.

Добъръ ловецъ е той и на риба. И тукъ мечката употребява хитростъ. Когато забележи нѣкоя рѣкичка, която се влива въ Ледовития океанъ, подплашва рибата въ морето, подгонва я къмъ устието на рѣкичката и хваща по нѣколко отъ единъ пжтъ.

Както казахме по-горе, най-опасниятъ неприятель на бѣлата мечка е човѣкътъ. Хората, които пжтешествуватъ въ полярнитѣ страни, ходятъ на ловъ за бѣли мечки, едно, за да употребятъ месото ѝ за храна и, второ, да използватъ хубавата ѝ кожа за топло облѣкло.